

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 227/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 2022 roku sygn. akt VII K 453 /19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		zasądzenie roszczenia od T. Ł. (1) na rzecz C. R. w trybie art. 299 k.s.h.	1. odpis wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 kwietnia 2014 roku sygn. akt IC 1592/13 i odpis wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 marca 2015 roku sygn. akt II Ca 99/15	karta1583- 1587
2.1.1.2.		Postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 2784/15 Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim prowadzone jest z	1. pismo Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 kwietnia 2022 roku i z dnia 16 maja 2022 roku	karta 1599, 1603 - 1608

		wniosku C. R. z wynagrodzenia za pracę pobieranego przez T. Ł. (2) z firmy (...). Nie była prowadzona egzekucja z nieruchomości będących własnością T. Ł. (2).	wraz z wykazami wierzycieli.	
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		C. R. nie zgłaszał wniosku w sprawie Km 2784/15 Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim o prowadzenie egzekucji z nieruchomości będących własnością T. Ł. (2).	1. pismo Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 kwietnia 2022 roku i z dnia 16 maja 2022 roku wraz z wykazami wierzycieli.	karta 1599, 1603 - 1608
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

2.1.1.2	1. pismo Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 kwietnia 2022 roku i z dnia 16 maja 2022 roku wraz z wykazami wierzycieli.	dokumenty urzędowe nie budzące zastrzeżeń	
2.1.1.1	1. odpis wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4 kwietnia 2014 roku sygn. akt IC 1592/13 i odpis wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 marca 2015 roku sygn. akt II Ca 99/15	nie budzące zastrzeżeń dokumenty urzędowe	
2.1.1.1			
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO			

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p><u>1. podniesiony przez prokuratora:</u></p> <p>a. zarzut naruszenia przepisów postępowania, mogącego mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, polegającą na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznaniu opinii biegłej z zakresu rachunkowości za pełną i czynienie na jej podstawie kategorycznych ustaleń faktycznych jakoby darowizny dokonane przez oskarżonego nie miały wpływu na stan jego wypłacalności, w sytuacji gdy biegła nie badała stanu wypłacalności oskarżonego T. Ł. (1) z okresu dokonywania darowizn udziałów w nieruchomościach na rzecz synów o łącznej wartości 846 435, a badała stan wypłacalności 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

spółki (...), w której prezesem zarządu i głównym udziałowcem był oskarżony, co nie było tożsame,

- błędnym uznaniu, że oskarżony nie był odpowiedzialny za długi spółki w rozumieniu art. 299 ksh i pominięciu przy tym choćby treści wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 11 maja 2013 w sprawie I Nc 801/13 z powództwa C. R., zasądającego od oskarżonego kwotę roszczenia w oparciu o tą podstawę, naruszając przy tym art. 8 & 2 k.p.k. ,

- mylnym uznaniu, że w listopadzie 2011 roku i w marcu 2012 roku oskarżony nie działał w celu uszczuplenia zaspokojenia swoich wierzycieli (kilkudziesięciu pracowników, którym zalegał z wypłatami wynagrodzeń już od końca 2009 roku), gdyż miał wówczas nie wiedzieć o wytaczanych mu powództwach, w sytuacji gdy już na początku 2011 roku sprzedał samochód osobowy za kwotę 90

ooo złotych swojej teściowej prosząc o zapłatę gotówką i chcąc w ten sposób uniknąć egzekucji komorniczej z rachunku bankowego, ponadto prosił długoletnich pracowników o niewytaczanie powództw w zamian za szybsze uregulowanie zaległości niż wobec tych ,którzy złożyli pozwą, co miało miejsce przed datą dokonania darowizn, gdyż pierwsze ugody z pokrzywdzonymi zawierał już w marcu 2012 roku,

- nie uznania, że czynność darowania udziału w nieruchomości zabudowanej budynkiem usługowo - biurowym położonym przy ulicy (...) w P. spowodowała realnie brak możliwości zaspokojenia roszczeń wierzycieli z majątku oskarżonego,

b. zarzut błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść,

polegających na przyjęciu, że oskarżony w chwili dokonywania darowizn nie działał w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych i nie uszczuplił zaspokojenia swoich wierzycieli;

2. podniesiony przez oskarżyciela posiłkowego J. R. (1):

a. zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wydanego orzeczenia tj.:

art. 7 k.p.k. poprzez przeprowadzenie dowolnej oceny dowodów i nie uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w ocenie dowodów, poprzez poczynienie ustaleń głównie w oparciu o dowód z opinii biegłej księgowej, która nie wykazała się odpowiednimi kompetencjami i w toku postępowania zmieniała wnioski końcowe opinii, co wzbudziło wątpliwości co do wiarygodności tej opinii,

art. 167 k.p.k.,
art. 193 & 1
k.p.k. poprzez nie
przeprowadzenie
przez sąd z urzędu
dowodu z kolejnej
opinii biegłego z
zakresu księgowości,
w sytuacji gdy
opinia biegłej I.
W. była sprzeczna,
zmieniana
wielokrotnie w toku
postępowania, a
biegła nie mogła
udzielić konkretnej
odpowiedzi na
podstawowe pytanie
sądu - czy
oskarżonemu groziła
niewypłacalność ,
co jest kluczowe
dla rozstrzygnięcia
sprawy,

b. zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
polegającego na
dowolnym:

- ustaleniu w oparciu
o dowód z opinii
biegłej księgowej,
że oskarżonemu nie
można przypisać
sprawstwa ponieważ
nie ustalono czy
groziła mu
niewypłacalność,
podczas gdy sąd
winien z urzędu
przeprowadzić
dowód z opinii
innego biegłego,
gdyż opinia I. W.

	<p>jest niewiarygodna i sprzeczna,</p> <p>- ustaleniu, że pokrzywdzeni nie prowadzili egzekucji z majątku oskarżonego, podczas gdy C. R. prowadził taką egzekucję i jego roszczenie nie zostało zaspokojone w całości</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zasadnie wywiedli obaj skarżący, że sąd pierwszej instancji błędnie uznał, iż oskarżony T. Ł. (1) mógł w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia uważać swoją osobistą odpowiedzialność za długi (...) Spółka z o.o. w P., której był Prezesem Zarządu, głównym udziałowcem i jednoosobowo członkiem zarządu - za nieoczywistą z punktu widzenia art. 299 k.s.h.. Sąd ten oparł swoje rozumowanie na zachowaniu pokrzywdzonych pracowników spółki, którzy nie otrzymali należnych im</p>				

wynagrodzeń za pracę wykonywaną w latach 2009 - 2012 i pozywali przede wszystkim (...) Spółkę z o.o. w P. a nie oskarżonego, a dopiero na późniejszym etapie ostatecznie pozwali oskarżonego. Sąd ten powołał się również na wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 21 marca 2016 roku w sprawie I C 1827/15 z powództwa A. M. wytoczonego z podstawy art. 299 k.s.h. przeciwko T. Ł. (2) i M. Ł. (1), w której cała dochodzona kwota zasądzona została od ostatniego z wymienionych, a powództwo oddalono wobec T. Ł. (2), nie dopatrując się jego odpowiedzialności na gruncie wymienionego przepisu.

Na poparcie swoich racji obaj skarżący zasadnie wskazali na sprawę z powództwa C. R. przeciwko T. Ł. (2), w której podstawą dochodzonego i zasądzonego roszczenia był art. 299 k.s.h. Załączone na etapie

postępowania
odwoławczego
odpisy wyroku Sądu
Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
4 kwietnia 2014
roku sygn. akt IC
1592/13 i wyroku
Sądu Okręgowego w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
30 marca 2015 roku
sygn. akt II Ca 99/15
(karta 1583- 1587)
potwierdziły, że
oskarżony osobiście
został w tej sprawie
cywilnej uznany
odpowiedzialnym za
długi (...) Spółka
z o.o. w P.
wobec powoda C.
R.. Pisemne motywy
tychże orzeczeń
jednoznacznie
wskazują, że aby
dochodzić
roszczenia z art, 299
k.s.h.
(przewidującego
osobistą
odpowiedzialność
członków zarządu
ich własnym
majątkiem -
subsydiarną wobec
spółki tzn. zależną
od bezskuteczności
egzekucji z majątku
spółki) powód
miał obowiązek
wykazać posiadanie
wierzytelności
wobec spółki,
stwierdzonej
tytułem
wykonawczym oraz
bezskuteczność
egzekucji tej

wierzytelności z majątku spółki (co uczynił) , a nadto dowodzą, że T. Ł. (1) nie uwolnił się od tej odpowiedzialności, gdyż nie wykazał zaistnienia okoliczności ekskulpujących określonych przepisem art. 299 & 2 k.s.h. gdyż złożony przez niego w dniu 21 września 2012 roku w Sądzie Rejonowym - Sądzie Gospodarczym w Piotrkowie Trybunalskim wniosek o ogłoszenie upadłości spółki został mu prawomocnie zwrócony i nie wywarł skutków prawnych.

Tak więc należy domniemywać, że oskarżony mógł wiedzieć w czasie dokonywania darowizn na rzecz synów (zwłaszcza przed dokonaniem drugiej darowizny datowanej na dzień 7 marca 2012 roku) o wytaczanych przeciwko niemu powództwach w postępowaniu upominawczym przed Sądem Rejonowym - Sądem Pracy w P., o czym przekonują sygnatury akt niektórych z tych

spraw, zwłaszcza wnoszonych w 2011 roku (nawet sąd pierwszej instancji ustalił, że J. R. (1) pozwał spółkę 10 lutego 2012 roku). Znając natomiast trudną sytuację finansową swego przedsiębiorstwa nie mógł wykluczyć dochodzenia przez wierzycieli należnych im wynagrodzeń z jego osobistego majątku, po bezskutecznym egzekwowaniu tychże roszczeń z majątku spółki. Z uwagi zaś na subsydiarną odpowiedzialność członka zarządu (zależną od bezskuteczności egzekucji z majątku spółki) pokrzywdzeni nie mogli pozywać w pierwszej kolejności oskarżonego i dlatego podejmowali działania prawne przeciwko spółce.

Powyższe nieprawidłowe rozumowanie sądu pierwszej instancji nie wywiera jednak żadnego negatywnego wpływu na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia merytorycznego - przyjęcia braku

podstaw do uznania sprawstwa i winy oskarżonego T. Ł. (1) w zakresie czynu stypizowanego w art. 300 & 1 i 3 k.k., jak i art. 300 & 2 k.k. Akceptacji sądu odwoławczego podlega bowiem stanowisko sądu pierwszej instancji o braku realizacji przez ww. w czasie dokonywania bezpłatnego przeniesienia własności części nieruchomości położonych w P. przy ulicy (...) oraz przy ulicy (...) znamion w postaci:

- grożącej mu niewypłacalności (wymaganej przez art. 300 & 1 i 3 k.k.),

- udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela (wymaganego zarówno przez art. 300 & 1 i 3 k.k., jak i przez art. 300 & 2 k.k. nastąpienia skutku w interesie wierzycieli).

Kwestia stanu grożącej oskarżonemu niewypłacalności w okresie 2011 - 2012 roku nie została w sposób jednoznaczny wyjaśniona przez

opinię biegłego do spraw finansów i księgowości, na co zwrócił uwagę sąd rejonowy i wskazał przyczyny, z powodu których udzielenie odpowiedzi na pytania dotyczące tejże niewypłacalności, nie było możliwe.

Analizując sposób procedowania sądu pierwszej instancji nie ma wątpliwości co do tego, że podnoszone uchybienie przepisom art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 193 & 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. nie miało miejsca, gdyż na tym sądzie w kontekście okoliczności sprawy ujawnionych w toku przedmiotowego postępowania nie ciążył obowiązek prowadzenia dalszego postępowania dowodowego - powołania innego biegłego tej specjalności. Trzeba bowiem stwierdzić, że gdy w samej opinii zachodzi sprzeczność lub opinia jest niepełna lub niejasna to sąd pierwszej instancji ma prawo, stosownie do treści art. 201 k.p.k., wezwać tego samego

biegłego ponownie lub powołać innych biegłych. W przedmiotowej sprawie sąd ten skorzystał z pierwszej możliwości dopuszczając dowód z uzupełniającej pisemnej opinii i ostatecznie po uzupełniającym wysłuchaniu biegłej I. W. na rozprawie głównej przyjął wprowadzone przez nią wnioski, za podstawę ustaleń faktycznych. Dostrzegł wprawdzie, że opiniująca nie udzieliła odpowiedzi na kluczowe pytanie, a mianowicie czy oskarżonemu T. Ł. (2) w chwili dokonywania darowizn groziła niewypłacalność ale uznał, że owo zaniechanie było usprawiedliwione postawą organu procesowego na etapie postępowania przygotowawczego, który nie zadał tejże wprost pytania dotyczącego stanu wypłacalności T. Ł. (2) i gromadził wyłącznie dokumentację dotyczącą sytuacji finansowej kierowanej przez niego spółki.

Analiza postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego do spraw finansów i księgowości z karty 714 rzeczywiście pozwala na stwierdzenie, że zakres podmiotowy tezy dowodowej odnoszącej się do badania stanu wypłacalności, nie został jednoznacznie czytelnie zakreślony przez prokuratora. Można było go różnie zinterpretować tj. jako dotyczący osoby fizycznej - podejrzanego, jego przedsiębiorstwa albo obu tych podmiotów jednocześnie. Biegła opiniując uzupełniająco pisemnie i ustnie w toku przewodu sądowego wyjaśniła, że pierwotnie zajmowała się wyłącznie standingiem finansowym (...) Spółka z o.o. w P. i badała dokumentację finansowo - księgową dotyczącą tego podmiotu, nie dysponowała natomiast dokumentacją źródłową dotyczącą osoby oskarżonego,

a aktualnie
pozyskanie teŝe,
po upływie tak
długiego czasu, nie
było już możliwe
(5 letni obowiązek
przechowywania
podatkowych ksiąg
przychodów i
rozchodów
obejmujących
czasokres zarzutu
upłynął, a oskarżony
przed obliczem sądu
rejonowego
oświadczył, iż
takowych już nie
posiada - karta
1462 odwrót).
W tym stanie
rzeczy dokonanie
kompleksowej
analizy
dokumentacji
dotyczącej sytuacji
finansowej osoby
oskarżonego z czasu
dokonywanych
przez niego
darowizn i ustalenie
czy z punktu
widzenia
ekonomicznego
istniał po jego
stronie stan
zagrożenia
niewypłacalnością,
nie jest możliwe -
ani przez tą samą
biegłą ani teŝ przez
innych biegłych
dysponujących
wiedzą
specjalistyczną w
dziedzinie
rachunkowości.
Prawidłowa jest
zatem konstatacja
sądu rejonowego,
ŝe w zaistniałej

sytuacji należało przyjąć, poprzez zastosowanie zasady in dubio pro, określonej przepisem art. 5 & 2 k.p.k., że oskarżonemu nie groziła niewypłacalność w chwili inkryminowanych zachowań.

Podczas ustnego uzupełniającego przesłuchania przed obliczem sądu pierwszej instancji biegła do spraw finansów i księgowości, dostrzegając swoje nieprawidłowe wcześniejsze założenie polegające na uznaniu, że nieruchomość położona w D. została darowana przez oskarżonego dzieciom, zmodyfikowała wnioski końcowe opinii pisemnej, stwierdzając że w latach kiedy nieodpłatnie zbywał on udziały w działkach objętych zarzutami aktu oskarżenia, nieruchomości które pozostały w jego majątku mogły zaspokoić roszczenia jego wierzycieli. Sąd orzekający kierując się zasadą swobodnej oceny

dowodów, po rozstrzygnięciu owej sprzeczności wewnętrznej w rozważanej opinii, zasadnie uznał ostateczne stanowisko biegłej za przekonujące i odpowiadające wymaganiom procesowym. Sam fakt zaistnienia różnicy wewnątrz opinii tego samego autora nie obliguje bowiem sądu orzekającego do powoływania innych biegłych w trybie art. 201 k.p.k., ponieważ w ramach swobodnej oceny dowodów może on przyjąć te wnioski opinii, które odpowiadają wymaganiom procesowym i na ich podstawie stwierdzić okoliczności mające istotne znaczenie oraz wywierające wpływ na rozstrzygnięcie merytoryczne.

W przedmiotowej sprawie wywody skarżących odnoszące się krytycznie do opinii biegłej do spraw finansów i księgowości, nie mogą zostać ocenione jako zasadne. Stanowią one jedynie polemikę z

prawkłównymi
ustaleniami sądu
rejonowego,
opartymi na ocenie
dowodów (w
tym wławnie opinii
biegłej I. W.),
nie noszącej cech
dowolności i w
związku z tym
pozostającej pod
ochroną art. 7
k.p.k.. W zakresie
w jakim stanowiska
biegłej I. W. się
wykluczały, sąd ten
wyciągnął wławnie
wnioski. Ostateczne
stanowisko teźże
opiniującej
prawkłównie uznał za
podstawę orzekania,
traktując je jako
jasne, czytelne i
wyraziste, a przy
tym fachowe i
kompetentne w
kwestii ustalenia
realnego wpływu
darowizn
dokonanych przez
oskarżonego, na
możliwość
zaspokojenia
wierzycieli. W
konsekwencji
prawkłównie przyjął,
że pozostałe przy T.
Ł. (2) nieruchomości
stanowiły
wystarczający
majątek do
zaspokojenia
wierzycieli, a co
za tym idzie
nie spowodował on
w inkryminowanym
czasie udaremnienia
lub uszczuplenia
zaspokojenia tychże.

Do takiej konstatacji doprowadziły sąd pierwszej instancji również wnioski opinii T. B. - biegłej z zakresu wyceny nieruchomości, szacującej wartość poszczególnych działek przynależnych do masy majątkowej T. Ł. (1) w dacie darowizn objętych zarzutami skargi publicznej.

Jak wynika z niekwestionowanych przez strony poszczególnych opinii szacujących wartości tychże nieruchomości kształtowały się one w sposób następujący:

- nieruchomość położona w P. przy ulicy (...) przedstawiała wartość 1 210 000 złotych (udział oskarżonego w 1/2 części własności tejże odpowiadał kwocie 605 000 złotych),

- nieruchomość położona w T. przy ulicy (...) przedstawiała wartość 299 000 złotych (udział oskarżonego w 1/4 części własności tejże odpowiadał

kwocie 74 750 złotych),

- nieruchomość położona w D. przedstawiała wartość 119 000 złotych (udział oskarżonego w 1/2 części własności tejże odpowiadał kwocie 58 500 złotych).

Suma wartości udziałów oskarżonego we własności tych trzech wskazanych nieruchomości wynosiła zatem 738 250 złotych. Łączne zobowiązania wszystkich pokrzywdzonych w niniejszej sprawie, jak ustalił sąd rejonowy, opiewały na kwotę 377 739, 28 złotych. Natomiast oskarżony był dłużny tymże pokrzywdzonym i pozostałym swoim wierzycielom - jak wskazuje opinia z zakresu finansów i księgowości - łącznie kwotę 611 455, 36 złotych. Tak więc wartość udziałów tylko w tych trzech nieruchomościach, przewyższała wartość wszystkich wierzytelności (a więc nie tylko pokrzywdzonych w przedmiotowej sprawie). Sąd

rejonowy słusznie również zauważył, że ustalenie iż oskarżony nie udaremnił ani nie uszczuplił zaspokojenia wierzycieli wzmacnia okoliczność, że biegła I. W. analizując jego stan majątkowy w datach dokonywanych darowizn, nie brała w ogóle pod uwagę jeszcze jednej nieruchomości do niego w całości należącej (będącej jego wyłączną własnością) - położonej w P. przy ulicy (...), której wartość nie była w przedmiotowym procesie ustalana, a nieruchomość ta niewątpliwie w sposób istotny zwiększała wartość aktywów oskarżonego (została sprzedana w drodze licytacji w toku postępowania egzekucyjnego w dniu 15 stycznia 2013 roku), wystarczających na wykonanie ciężących na nim zobowiązań. Problem w tym, że pokrzywdzeni nigdy nie wszczynali egzekucji z nieruchomości, a jedynie z majątku spółki i z wynagrodzenia za

pracę oskarżonego. Tak więc nie ma racji oskarżyciel posiłkowy J. R. (2) twierdząc, że Kancelaria (...) w P. w sprawie Km 2784/15 prowadziła egzekucję z wniosku C. R. z majątku oskarżonego. Z informacji uzyskanej od komornika na etapie postępowania odwoławczego jednoznacznie wynika, że we wskazanej sprawie nie była prowadzona egzekucja z nieruchomości, z powodu nie złożenia przez wierzyciela wniosku w tym zakresie w trybie art. 923 k.p.c., a wszczynania takiego postępowania z urzędu nie przewidują przepisy procedury cywilnej. W innej sprawie o sygn. KM 1104 została w dniu 15 marca 2022 roku ponownie wszczęta egzekucja z nieruchomości położonej w w P. przy ulicy (...), na wniosek wierzyciela który w postępowaniu przed sądem cywilnym doprowadził do zniesienia współwłasności tej nieruchomości (pismo karta 1603).

Nie można zgodzić się z prokuratorem wywodzącym, że udziały w nieruchomościach pozostałych przy oskarżonym po dokonanych darowiznach, mają realnie dużo niższą wartość niż wynika to z prostego matematycznego działania - dzielenia wartości rynkowej całej nieruchomości przez ilość udziałów. W taki sam sposób wyliczeniu przecież podlega wartość udziałów oskarżonego we własności działek przez niego darowanych synom, objętych zarzutami aktu oskarżenia, a mianowicie:

- nieruchomość położona w P. przy ulicy (...) przedstawiała wartość 2 346 000 złotych (udział oskarżonego w 1/4 części własności tejże odpowiadał kwocie 586 500 złotych, a według aktu oskarżenia opierającego się na wartości wskazanej w akcie notarialnym - 660 000 złotych),

- nieruchomość położona w P. przy ulicy (...) przedstawiała

wartość 300 400 złotych (udział oskarżonego w 1/2 części własności tejże odpowiadał kwocie 150 200 złotych, a według aktu oskarżenia opierającego się na wartości wskazanej w akcie notarialnym - 186 435 złotych),

- łączna wartość darowanych przez oskarżonego udziałów w tych nieruchomościach wyniosła 736 700 złotych (a według aktu oskarżenia - 846 435 złotych).

Z powyższego wynika, że przedmiotem darowizn dokonanych przez T. Ł. (1) na rzecz synów M. Ł. (2) i M. Ł. (3) także były udziały - w 1/4 części własności nieruchomości położonej w P. przy ulicy (...) i w 1/2 części własności nieruchomości położonej w P. przy ulicy (...). Czysto teoretyczne są zatem rozważania skarżącego prokuratora dotyczące łatwości z jaką spotkałoby się zbycie udziałów we własności nieruchomości położonej w P. przy ulicy (...),

zabudowanej
budynkiem
biurowym, a
zarazem problemów
na jakie napotykać
będzie sprzedaż
udziałów we
własności innych
nieruchomości.
Doświadczenie
życiowe przekonuje,
że powodzenie
transakcji
biznesowych
weryfikuje dopiero
rynek, a ponadto
nie można tracić z
pola widzenia faktu,
że przedmiotowe
darowizny dotyczyły
także udziałów we
współwłasnościach
nieruchomości
należących do byłych
małżonków. Zatem
również w ich
przypadku w
postępowaniu
egzekucyjnym
pokrzywdzeni
napotykaliby
trudności takiego
samego typu, jak
stwierdzone w
dotychczas
prowadzonych
egzekucjach z
nieruchomości
oskarżonego,
wszczynanych przez
innych wierzycieli
niż pokrzywdzeni
w przedmiotowej
sprawie (potrzeba
dokonywania
sprostowań w
księgach
wieczystych
dotyczących
własności

nieruchomości w celu usunięcia niezgodności stanu prawnego ze stanem faktycznym, zaistniałej po zniesieniu wspólności majątkowej małżeńskiej rozwiedzionych współwłaścicieli nieruchomości, składania wniosków o opis i oszacowanie nieruchomości, uiszczanie zaliczek na wynagrodzenie biegłych itd.), wymagających odpowiedniej aktywności, związanej z realizowaniem wymaganych czynności, jak i ponoszenia kosztów prowadzonego postępowania komorniczego.

Wykazany należycie przez sąd pierwszej instancji brak realizacji przez oskarżonego inkryminowanym działaniem rozważonych powyżej znamion występku z art. 300 & 1 i 3 k.k. oraz z art. 300 & 2 k.k. czyni zarzuty obu wywiedzionych skarg apelacyjnych bezpodstawnymi, przekonując o trafności uwolnienia oskarżonego od

odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn.			
Wniosek			
wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek nie jest zasadny z przyczyn podanych powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku			

sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Wyrok jest słuszny. Zarzuty skarżących są niezasadne.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2. i 3.	<p>Uznając wniosek obrony za zasadny, z uwagi na nieuwzględnienie apelacji prokuratora i oskarżyciela posiłkowego J. R. (1), na podstawie art. 636 & 1 i 2 k.p.k., art. 633 k.p.k. zasądzone od Skarbu Państwa i od oskarżyciela posiłkowego J. R. (1) na rzecz oskarżonego T. Ł. (1) koszty zastępstwa prawnego poniesione w postępowaniu odwoławczym w kwotach po 504 złotych (według stawki minimalnej, z uwzględnienie dodatkowego terminu rozprawy apelacyjnej, stosownie do & 11 ust. 2 pkt. 4 , & 17 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10. 2015 roku w sprawie opłat za czynności</p>	

	adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późniejszymi zmianami).	
4.	<p>Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji oskarżyciela posiłkowego J. R. (1), na podstawie art. 636 & 1 i 2 k.p.k., art. 633 k.p.k., rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami) wydatkami związanymi z jej wniesieniem, poniesionymi w postępowaniu odwoławczym, obciążono oskarżyciela posiłkowego J. R. (1). Podstawą zasądzenia od niego opłaty za postępowanie odwoławcze był art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U z 1983 roku Nr. 49, poz. 223 z z późniejszymi zmianami).</p>	

5.	<p>Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji prokuratora, na podstawie art. 636 & 1 i 2 k.p.k., art. 633 k.p.k., rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami) wydatkami związanymi z jej wniesieniem, poniesionymi w postępowaniu odwoławczym, obciążono Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok uniewinniający	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel posiłkowy J. R. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok uniewinniający	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana